

Варивончик А.В.

кандидат мистецтвознавства, доцент;

Драган Я.Г.

бакалавр,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ВИШИВКА В УКРАЇНСЬКОМУ КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРИ

В сучасний період глобалізації культури збереження і розвиток національних традицій стає одним з найактуальніших завдань для кожної країни. У контексті останніх політичних подій в Україні, це завдання набуває ще більшого соціокультурного значення, підживлюючи національні почуття та пришвидшуючи становлення національної самосвідомості українців. Такий символ України, як вишиванка посідає чільне місце як в патріотичному вихованні населення, так і в презентації культурної самобутності країни за її межами.

Науковці досліджували різні аспекти української народної вишивки здійснили: Т. Кара-Васильєва («Творці дивосвіту», 1984 р., «Полтавська народна вишивка», 1993 р., «Українська вишивка», 1993 р., «Шедеври церковного шитва (XII–XX століття)», 2000 р. та ін.). Вишивку як вид народної творчості – ретельно проаналізувала Р.В. Захарчук-Чугай («Українська народна вишивка. Західні області УРСР», 1988 р., «Народне декоративне мистецтво Українського Полісся. Чорнобильщина», 2007 р.). Орнаменти у вишиванні проаналізував М.Р. Селівачов («Лексикон української орнаментики» 2005 р.) [1].

Вишивка – це вид українського народного мистецтва, що розкриває дивовижне багатство та красу українського народу. Численними фактами доведено що вишивка одна з давніх і найбільш розповсюджених видів народного декоративно-прикладного мистецтва. Вона виникла дуже давно та передавалася від покоління до покоління, і збереглася до наших днів. Вишивка вважається однією з найдавніших видів декоративно-прикладного мистецтва, що має своє коріння з глибокої давнини. Історичні факти свідчать, що слов'яни Придніпров'я декорували свій одяг вишитими узорами. Саме звідти традиція прикрашання та декорування одягу та предметів побуту набула такого розвитку в Київській Русі, і збереглися до нашого часу [2].

Матеріали наукових досліджень свідчать, що вишивкою займались майже в кожній хатині, вона була популярною як в селі так і у місті, адже потреба прикрашати одяг, різноманітні вироби, та інтер'єр була постійною. Факти свідчать що сучасний стан українського суспільства проявляє високий інтерес до давньої історії, культури та мистецтва. Люди усвідомлюють що потрібно зберігати традиційне народне мистецтво, адже це є наша духовність та багатство, втрата якого загрожує існуванню самого народу. На протязі багатьох століть і аж до нашого часу у кожного народу вироблялися свої техніки вишивання, колір та стиль орнаменту. Протягом багатьох років символи

зображення поступово стиралися, але все ж вони дійшли до нашого часу та збереглися завдяки традиціям.

Як стверджують факти кожна область, район, та села з покоління в покоління, надавали перевагу окремому орнаменту, та кольору. Завдяки таким факторам можна визначити місце її виготовлення. На протязі багатьох століть вишивка постійно розвивалась, змінювалась, це духовне багатство зберігалась завдяки народним майстрам вишивальниця які зберігали свої традиції до теперішнього часу. Саме завдяки їм вишивка, набула такої популярності в часи ХХІ століття.

Список використаних джерел:

1. Психологічний феномен української вишивки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&1
2. Українська вишиванка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://otherreferats.allbest.ru/culture/00083873_0.html

Варивончик А.В.

кандидат мистецтвознавства, доцент;

Мойса М.А.

бакалавр,

Київський університет імені Бориса Грінченка

МИСТЕЦТВОЗНАВЧІ АСПЕКТИ ТА ПРОБЛЕМИ В ЗОБРАЖЕННІ ЛЮДИНИ

Найдавніші відомості про принципи пропорцій людського тіла були знайдені в гробниці піраміди поблизу Мемфіса (приблизно 3000 р. до н.е.). У Стародавньому Єгипті канон людських пропорцій виглядав як сітка квадратів висотою в 18 одиниць, що дозволяло зображували фігуру людини в повний зріст. Від лінії росту волосся до основи шиї – 2 квадрати, від шиї до колін – 10 квадратів та від колін до стоп ніг – 6 квадратів. Існував ще додатковий дев'ятнадцятий квадрат, який застосовувався для зображення волосся. З часом формуються основні канони зображення людської фігури. Форму голови зображували завжди у профіль, але очі при цьому бачимо в анфас. Верхня частина тіла, плечі і груди найбільш повно сприймаються з фронтальної позиції, оскільки так можливо побачити поєднання рук з корпусом. Але кисті рук і ступні зображують збоку. Завдяки такому зображенню фігури людей в єгипетському мистецтві виглядають пласкими і викривленими. Можливо, більшість художників було просто не здатне до створення складних композицій з людьми в реалістичних позах. Єгиптяни навмисне робили малюнки людей «пласкими». Особливо це помітно на картинах, де присутні тварини [1, с. 88].

Стародавні єгиптяни з їх поклонінням до загробного життя вважали, що душа людини може подорожувати. А оскільки малюнки в основному